

Obres d'Eva Piquer

- *La noia del temps* (1996)
- *Què pensa Mikimoto?* (1997)
- *Alícia al país de la televisió* (1999)
- *Una victòria diferent* (2002)
- *No sóc obsessiva, no sóc obsessiva, no sóc obsessiva: Dèries, plaers i addiccions d'una lectora desacomplexada* (2003)
- *Els fantasmes no saben nedar* (2004)
- *Supermare treballadora i altres estafes* (2005)
- *La feina o la vida. Certeses (provisionals) d'una mare desacomplexada* (2010)
- *Petita història de Barcelona* (2012)
- *Catorze de cara al 2014* (2014)
- *Marta Rovira, cada dia més a prop* (2014)
- *Evasions* (2018)
- *Com abans de tot* (2021)
- ***Aterratge*** (2023)

Propera obra i tertúlia

BCA
Biblioteca de Cultura Artesana

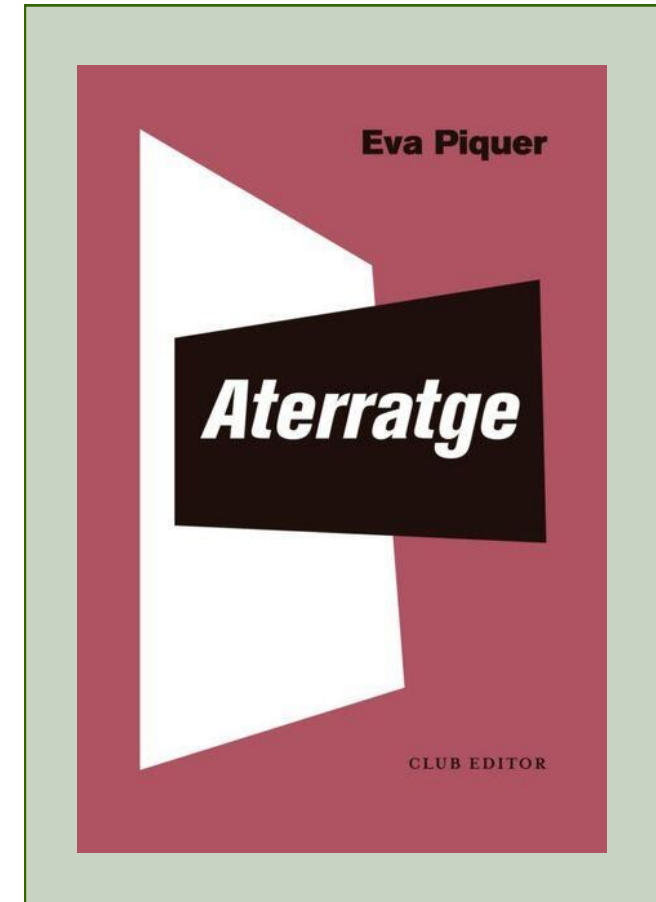
 [bca.conselldemallorca.cat](https://twitter.com/bca.conselldemallorca.cat)
 [@biblioteca_cultura_artesana](https://www.instagram.com/biblioteca_cultura_artesana)
 [bibliotecadeculturartesana](https://www.facebook.com/bibliotecadeculturartesana)

Consell de Mallorca

Guia de lectura

30 de maig 2024

**CLUB
DE LECTURA**

BCA
Biblioteca de Cultura Artesana

Eva Piquer Vinent (Barcelona, 30 de maig de 1969)

Periodista cultural i escriptora. Edita i dirigeix des del 2014 el digital literari i de creació Catorze, guardonat amb el Premi LletrA de projectes digitals (2015), el Premi Nacional de Cultura (2018) i el Premi Marta Mata (2020). Ha impartit classes de periodisme a la Universitat Autònoma de Barcelona i ha fet de corresponsal a Nova York. També ha coordinat el suplement cultural del diari Avui i ha estat directora literària de l'editorial Thassàlia. La seva trajectòria als mitjans de comunicació li va valer el premi Atlàntida a la millor articulista en llengua catalana. Com a autora ha publicat catorze llibres i ha rebut diversos reconeixements com el premi Vaixell de vapor (1996), el Marian Vayreda (1999) i el Josep Pla (2002). *Aterratge* (2023) és la seva darrera novel·la.

Aterratge

“Sobreviure no és fàcil. Sobreviure és, a més a més, una feina solitària. La nostra supervivència no ha pogut ser una feina d'equip. És un procés que anem fent cadascú a la seva”, escriu Eva Piquer, que, després de dues dècades, torna a la narrativa amb *Aterratge*, una novel·la construïda a partir de tres plans narratius completament diferents entre ells pel que fa al gènere i el

llenguatge, però agermanats per la idea de supervivència. Perquè, en efecte, *Aterratge* no és una novel·la sobre el dol i la pèrdua, tot i que, evidentment, aquestes dues experiències hi són al rerefons. És, en canvi, una novel·la sobre la supervivència, experiència que, com va escriure Primo Levi, està sempre acompanyada pel sentiment de culpa. L'escriptor italià va sobreviure a Auschwitz, però no a la culpa, que el va perseguir fins al darrer dia: l'11 d'abril de 1987 es llevà la vida a la seva casa de Torí.

A *Aterratge*, la supervivència no és només un fet, sinó també un lloc on arribar: allà on s'assumeix que hom ha sobreviscut sense sentir-se culpable per haver-ho fet. I és aquí on pren força el concepte d'aterratge: aterrar és assumir i encaixar el nou estatus de supervivent. “Provo d'encaixar en la vida normal i sempre n'acabo fugint, diu el fotògraf sud-africà Kevin Carter en la veu i el cos d'un actor al Teatre Nacional”, escriu Piquer, que com Carter sap que la guerra “te l'emportes posada i no hi ha manera de deixar-la enrere”. S'ha d'aprendre a conivir amb ella. Carter no ho va aconseguir. Com Levi, també es llevà la vida. La protagonista de la novel·la, transsumpte de l'autora, en canvi, aprèn a fer-ho.

Ella viu també la seva guerra —la pèrdua d'un ésser estimat— tot i que mai fa servir aquest terme, sinó que amaga la pèrdua i la malaltia que l'ha provocada darrere de dues paraules: “Tot allò”. Alhora, fa servir l'analogia per poder narrar l'experiència de la supervivència. “Cada accident sembla excepcional quan n'ets el protagonista”, però, en veritat,

l'element excepcional és residual. I no només això: necessitem veure'ns en l'altre per entendre allò que hem viscut i que estem vivint. Per això la novel·la està construïda a partir de tres narracions que s'intercalen: per un costat, tenim la narració en primera persona de la protagonista que, entre la confessió i l'assaig, narra i reflexiona sobre l'experiència de la supervivència. Per l'altra, el relat del viatge de la protagonista a Islàndia per fotografiar la carcassa d'un avió que va caure a la platja de Sólheimasandur el 1973. Entremig, el relat fred i objectiu de l'accident que fa Gregory Fletcher, el pilot de l'avió sinistrat.

Aquest tercer relat serveix com a frontissa entre el relat del viatge a Islàndia, punt d'inflexió per a la protagonista, i el text de caràcter més assagístic, i també és el mirall on la protagonista es veu reflectida: ella es mira en Fletcher i també en la seva prosa. Dues maneres d'explicar l'experiència de la supervivència a les quals se n'afegeixen d'altres: les lectures de la protagonista omplen les seves reflexions com una exploració del llenguatge que busca trobar sentit al fet de ser un supervivent. Piquer ens recorda que sobreviure és convertir-se per a un mateix i per a la resta en un supervivent. Com assumir aquesta nova identitat? Etiquetes a banda, *Aterratge* fuig de la burda introspecció i de l'autoreferencialitat més egocèntrica per plantejar una reflexió sobre la supervivència com a experiència íntima i col·lectiva.